

JOHANNES TIELROOY

en ging met hem uit spelevaren. Het was een stijve jongen en neef vermaakte zich zeer met hem, enz.”

Dat zijn zoo de kleine zwakheden van den ijverigen publicist. Het mag intusschen niet doen vergeten dat Ten Brink, als zelfstandig denkend essayist, het tijdschrift gebruikt heeft als instrument voor het propageeren van een aantal juiste en nog niet algemeen aanvaarde denkbeelden en dat hij in staat is geweest — als veelzijdig geleerd man, die b.v. vreemde talen, tot het oud-Fransch toe, uitstekend kende, en ook als man van smaak — er een verzamelplaats voor allerlei belangwekkende beschouwingen en veel deugdelijk belletristisch proza van te maken.

Het uiterlijk van het tijdschrift was met het hierboven beschreven innerlijk in overeenstemming. Het formaat was groot in-8°, het papier en de druk waren goed. Bijna alle bijdragen werden geïllustreerd, veelal met houtsneden en, al dan niet „gewasschen”, teekeningen; merkwaardig is dat ook de romans en novellen door illustraties als het ware werden „toegelicht”. Dit laatste was een idee van den ouden heer Robbers, die zich voor de verwezenlijking ervan veel moeite getroostte en tegen de te maken kosten zoo weinig opzag, dat hij soms redacteuren of leden van zijn personeel naar Parijs liet reizen, of daar zelfs eenigen tijd liet verblijven, om in dat centrum van kunst voor het doen teekenen of reproduceeren te zorgen. Naar verluidt, waren de schrijvers over het algemeen weinig ingenomen met het denkbeeld; zij herkenden de scheppingen hunner verbeelding niet in die van de verbeelding der teekenaars; en langzamerhand hebben uitgevers en redactie er van afgezien. Ook de procédé's: houtsnede en teekening vinden na verloop van tijd minder toepassing; de lezer van de achtereenvolgende jaargangen ziet tegen het einde van deze eerste periode de foto's in aantal toenemen. Opmerkelijk is tenslotte nog dat artikelen over muziek geïllustreerd waren met noten, op notenbalken.

Goed verzorgd als de nummers waren, ook wat de correctie betreft, getuigend van technisch kunnen en een vrij goeden smaak (die niet geheel op de hoogte van den tijd was), kunnen wij er telkens als het ware concrete teekens in zien van datgene wat het tijdschrift ook innerlijk was: een blad voor de beschaafde burgerij van dien tijd, waaraan de levenskracht niet ontbrak, maar dat toch ook eigenaardigheden vertoonde welke er noodlottig aan konden worden. De voornaamste was een tekort aan aandacht voor hetgeen er leefde in de jongere en jongste tijdgenooten.

★